

พราย ปี ตาย

“ไสยคาและความแค้น

เมื่อสองด้านมีมาผนวกกัน

ผลคือความตาย...

ตายจนคาดไม่ได้ว่า

ใครจะเป็นศพสุดท้าย”

ระทึกกอนันต์

พราย ปี ตาย

ระทึกกอนันต์

พราย ปีศาจ

ระทึกกอนันต์

พิมพ์ครั้งที่ 1	:	ตุลาคม 2568
จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกา
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ	:	ปะภัสสร อวยจินดา
ออกแบบปก	:	เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ
ภาพปก	:	ชาร์ฟ ต่อเล็บ
ออกแบบรูปเล่ม	:	นวมลลีย์ กุลธฤทัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ระทึกกอนันต์.

พรายปีศาจ.- กรุงเทพฯ : บ๊อค ไทม์, 2568.

288 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0712-4

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บ๊อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

ภาพ
กาล
GALAGAAN

Galagaan.publishing

@galagaan.publishing

FLIPPO (ฟลิปโป) คืออะไร?

มุมมองพิเศษของเล่มนี้ที่คุณ “รู้ดูภาพ”

เพื่อดูเรื่องราวเคลื่อนไหวเหมือนอนิเมชัน

↓ ลองพลิกเร็วๆ ที่มุมหน้ากระดาษ

แล้วคุณ将会เห็นบางสิ่งที่ “พูดแทนคำไม่ได้”

คำนำนักเขียน

ไสยศาสตร์มืด...ไม่มีใครรู้หรือกว่ามันจะลึกลับชั่วร้ายหรือ
แปลกประหลาดเพียงใด อาจจะเป็นกันบ้างที่สุดหยั่งคาด จนไม่มีใคร
จินตนาการออกว่า มันน่ากลัวและทำร้ายผู้คนได้ถึงขนาดไหน

และยังมันตกอยู่ในมือของคนที่มีบริโภคมความแค้นเป็นอาหาร
มาตลอดชีวิต คนที่ถูกตอกเข้าไปในหัวใจตั้งแต่เล็กกว่าเคยถูกกระทำ
และต้องเอาคืนให้สาสม

ไสยดำมืดในมือของคนที่แค้นล้าลึกและฉลาดร้าย ผลลัพธ์มัน
ย่อมเกินคาดเดา

‘อึ้งพนาสุวรรณ และ อิงค์ไพรวัลย์’ สองนามสกุลรุ่มรวยที่มา
จากเตี้ยเตี้ยวกันคือ เจ้าสัวผู้เป็นเจ้าของบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์
ขนาดใหญ่ ความล้มเหลวในทรัพย์สินเงินทองของบุคคลกลุ่มนี้ ควรจะ
นำมาซึ่งความสุขความสมหวังเท่าที่เงินจะเสกสรรขึ้นมาได้

แต่แล้วสมาชิกของสองตระกูลนี้ กลับค่อยๆ ทอยเสียชีวิต
ไปที่ละคน ตายแบบตายโหงอย่างน่าสยดสยองและแปลกประหลาด
ราวกับมีมือที่มองไม่เห็นคอยบดขยี้พี่น้องร่วมสายโลหิตอย่างไร้ทางสู้

ความตายจะไปจบลงที่ใด แบบไหน และอย่างไร คำตอบอยู่ที่
การพลิกหนังสืออ่าน แต่บทสรุปของ ‘พรายซ์ตาย’ กลับเป็นคำถามว่า
...คุณคือคนที่ใช้ความแค้นเป็นเครื่องมือ หรือความแค้นต่างหากเล่า
ที่มันหลอกให้คุณเป็นเครื่องมือ

ระतिकอนันต์

คำนำสำนักพิมพ์

แค่ชื่อเรื่อง ‘พรายชีต้าย’ ก็น่าสนใจแล้ว ยิ่งได้อ่านเนื้อใน ยิ่งบอกได้เลยว่า นี่คือนิยายที่สำนักพิมพ์กาฬกาณินดีต้อนรับเป็นอย่างยิ่ง

‘ระทึกอนันต์’ เคยสร้างผลงานเรื่อง หนูเป็นผีค่ะ ให้กับกาฬกาณินดีมาแล้วและได้รับการต้อนรับอย่างดีจากนักอ่านมาถึงเรื่อง ‘พรายชีต้าย’ นี้ ความเข้มข้นตื่นเต้นของเนื้อหายังคงไว้ได้อย่างจัดจ้าน

โครงเรื่องอยู่บนพื้นฐานของสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง...พี่น้องสองกลุ่ม เดี่ยวเดียวกันแต่ต่างแม่ สองบ้านแย่งชิงทรัพย์สมบัติกัน แต่แล้วก็ทยอยตายไปที่ละคนสองคนอย่างสยดสยอง จนไม่รู้ว่าจะจบลงตรงศพที่เท่าไร

ความสุดยอดอีกอย่างของ ‘ระทึกอนันต์’ คือเขาสร้างความลึกลับ บางเรื่องขึ้นมาได้อย่างสมจริง ครอบงำหมดจดและแข็งแรงจนเป็นองค์ประกอบสำคัญในนิยายเรื่องนี้เลยทีเดียว

ภาษาที่อยู่ในเล่มนี้ก็โดดเด่นอีกอย่าง...รสจัด แซ่บ ขยี้ ถึงลูกถึงคน เหมือนเคี้ยวพริกขี้หนูลิบเม็ดแล้วอมคาไว้ในปาก!!!

รีบพลิกหน้าแล้วจงเสพสุขจากตัวอักษรเถิด...

สำนักพิมพ์กาฬกาณินดี
บันเทิง ชื่นเชิง และปัญญา

บทนำ

ท้องฟ้าเหนือริมทะเลระยองหม่นคล้ำด้วยเงาดำของยามดึก ลมทะเลหนาวยะเยือกพัดปะทะหน้าป่ายสรวงซึ้งหรรหราบนเชิงผาอักษรสีทองบนแผ่นหินอ่อนสลักชื่อชายชราผู้ทรงอิทธิพลระดับประเทศ พื้นหญ้ารอบสุสานถูกไถเรียบเตียน กว้างขวางสะอาดสะอ้าน ยิ่งกว่าสวนสาธารณะของคนกรุง แต่กลับดูเปลี่ยวร้างอย่างสุดแสน หากจะวัดกันด้วยความรักความอาลัย แม้ร่างได้สรวงซึ้งจะเสียชีวิตได้เพียงสามเดือน ถึงวันนี้แทบไร้เงาลูกหลานมาเหลียวแล

ทว่าวันนี้สรวงซึ้งหรรไม่เจียบเหงาเหมือนวันอื่น ควันจากฐูปกำใหญ่ ลอยโขมงเต็มบรรยากาศจนแทบจะบดบังได้กระทั่งแสงจันทร์ สังกลิณฉุน แสบจุก รุนแรงพอที่จะบรรเทาเกล็ดน้ำปลาเน่าสาละยิดสะเอียนของ ชากเนื้อ เพราะบัดนี้โลงศพถูกขุดขึ้นจากหลุม ฝาโลงไม้สักเปิดอ้า เผยร่างเปื่อยยุ่ยสีน้ำตาลเข้มที่แทบไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์

ชายหัวล้านผู้นั่งยืนกวัดแกว่งกำธูปเหนือศพในโลงปากทองมนต์ พิณพำ เป็นภาษาที่ทำให้ลูกน้องอีกสองคนด้านหลังชนหัวลุก เสี่ยงสวด ประสานทำนองกับเสียงลมทะเล ฟังดูหวิดหวิวอย่างน่าตระหนก

อากาศเจ้ากรรมก็ดันหนาวขึ้นกะทันหัน หลักฐานคือน้ำค้างเย็นเฉียบ
ที่เริ่มก่อตัวบนยอดหญ้า

ทว่าชายหัวโล้นไม่สะทกสะท้าน ครั้นสวดมนต์จบบท เขาก็เขม็ง
มองศพด้วยสายตาอาฆาตดูแคลน โธ่เอ๋ยเศรษฐกิจใหญ่ผู้เคยรวล้นฟ้า
อำนาจศักดาคับประเทศ สุดท้ายก็เน่าคาโลงอย่างโดดเดี่ยว ลูกตา
ที่เคยมองคนอื่นเหมือนขอทานชั้นต่ำ ตอนนี้อยู่เลยกลายเป็นโพรงโบ๋
ปากกว้างที่เคยพ่นแต่ถ้อยคำอาบยาพิษ ตอนนี้อ้าค้าง ดังวิญญาณ
กำลังกรีดร้องอยู่ในอเวจีนรก

“แต่นรกก็ยังสบายเกินไปสำหรับคนอย่างมึง ภูมิโทษทัศน์
ที่สาสมกว่านั้นมาประเคนให้” เขาแค้นเสียงเหยียดหยัน ก่อนจะปัก
กำธูปลงพื้นหญ้า แล้วหยิบมีดหมอขึ้นมาจรดลงกลางอกศพ เตรียมทำ
ขันตอนต่อไป

การเก็บเกี่ยว ‘วัตถุดิบ’

สามเดือน เป็นเวลาเหมาะเจาะสำหรับการเก็บเกี่ยว พอร์มาลิน
ที่ฉีดพสลายไปเกือบหมดแล้ว เหลือกลิ่นฉุนเพียงจางๆ ไม่มากถึง
ขนาดจะทำให้ผลผลิตของเขาแปดเปื้อน ในขณะที่ของเหลวอันล้ำค่า
ในตัวศพยังคงไม่แห้งเหือด รอให้เขาตัดดวงจนหัวใจ

ชายหัวโล้นลงมิดตัดเสื้อผ้าศพ สูทห่อมน้ำเหลืองฉีกขาดอย่าง
ง่ายตาย กลายเป็นเศษชิ้นวิวในพริบตา เผยความตายอันเปลือยเปล่า
ที่ถูกห่อหุ้มไว้ด้านใน คมมีดกรีดลึกลงสู่ชั้นต่อไป ลากยาวผ่านเนื้อเน่า
ตั้งแต่ยอดอกจนถึงช่องท้อง ร่างกายที่เคยอ้วนอู่นี้เหลวย่นเหมือน
ฟองเต้าหู้ กรีดผ่านนิดเดียวเนื้อก็ยุ่ยติดคมมีดออกมาเป็นชิ้นเล็ก
ปล่อยกลืนเน่าเหม็นกินจนชายหัวโล้นยังต้องเบ้หน้า

พวงไข่มันสีเทาอมเขียวปลิ้นทะลักออกมาตามแรงเฉือน

มันเหนียวเหนียวคล้ายขี้ผึ้ง ติดเหนอะหนะกับใบมีด ส่งเสียงยวบยาบ เหมือนตัดผ่านฟองน้ำเปียกๆ น่าสะอิดสะเอียนจนลูกน้องสองคนถึงกับวิ่งไปอาเจียน ทั้งภาพและกลิ่นรุนแรงเกินกว่าคนปกติจะรับไหว แต่ชายหัวโล้นหาได้สะทกสะท้านไม่ เขาดำดิ่งในภวังค์ความชิงชังดวงตามวาวโรจน์ขณะคว้านพวงไข่มุกกลุ่มหนึ่งออกมาด้วยมีดหมอ ปาดมันลงผอบทองเหลืองใบหนึ่งจนเต็มแน่น ห่อด้วยผ้ายันต์ แล้วเก็บลงย่ามสะพายบ่าด้วยรอยยิ้ม

ไข่มุกจากศพที่ตายท่ามกลางแรงสาปแช่งของผู้คน ถือเป็นวัตถุดิบชั้นยอดในการทำคุณไสยหลายชนิด ทว่ายังไม่ใช่ว่าเป้าหมายหลักของชายหัวโล้นในคำคืนนี้

“เอาคีมมา” เขาแบมือไปทางลูกน้องผู้ยังโง่ก่อกออักไม่เสร็จดี

ชายหัวโล้นจรดปากคีมเข้ากับซี่โครงส่วนนอกของศพ แล้วบรรจงตัดอย่างใจเย็น รวากับเกรงว่าแรงสะเทือนเพียงนิดจะทำให้ลายสมบัติล้ำค่าที่กักเก็บอยู่ภายใน เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ เสียงกระดูกถูกสะบัดที่ละซี่ดังสะท้อนในความเงียบสงัด เงียบขนาดไม่มีใครกล้าหายใจ

เป๊าะ เป๊าะ เป๊าะ มือของชายหนุ่มเริ่มสั่นน้อยๆ จากความคาดหวังที่ขมวดเข้

จวบจนเสียงเป๊าะสุดท้ายจางหาย ชายหัวโล้นจึงได้ทอดสายตาลงบนสิ่งที่เขารอคอยมานาน

‘หัวใจ’

ชายหนุ่มถอนหายใจโล่งอก หัวใจดวงหนึ่งเขานึกกลัวจริงๆ ว่าตนจะพบเพียงโครงกลวงเปล่า นักธุรกิจไร้ศีลธรรมผู้นี้ไม่น่าจะมีหัวใจ และถึงมี หัวใจโสโครกนี้ก็ควรเป็นสิ่งที่ถูกนรกมาทวงคืนไป โชคดีที่มันยังคงสภาพเป็นก้อนอยู่ได้เพราะฟอร์มาลิน

เขาซ่อนหัวใจอันเปื่อยยุ่ยขึ้นมาด้วยมือเปล่า กล้ามเนื้อที่ยึดหัวใจไว้ยังแน่นพอจะทำให้เขารู้สึกถึงแรงต้านเล็กน้อย เขาต้องใช้นิ้วค่อยๆ เลาะเส้นเอ็นเหนียวๆ ที่ยึดหัวใจกับหลอดเลือดออก แล้วใช้มีดเล่มเล็กกรีดขั้วหลอดเลือดอย่างระมัดระวัง เกรงว่าหากแผลออกแรงมากไปเพียงนิด หัวใจใกล้เน่าดวงนี้ จะแหลกและคามือ

กระทั่งในที่สุดเขาก็สมปรารถนา ได้หัวใจฝีมือประคองไว้ในอุ้งมือ เขายกมันขึ้นจ้องเขม็ง ริมฝีปากเหี่ยดยิ้มคะนอง ภาพแผนการมากมายร้อยเรียงขึ้นในความคิด หัวใจก้อนนี้จะ จะทำให้ภาพฝันของเขากลายเป็นจริง

ชายหัวล้านยื่นมือไปทางลูกน้องด้านหลังอีกครั้ง เทียนสีด้าเล่มหนึ่งถูกส่งให้เขาอย่างรู้งาน เปลวไฟสีส้มลุกโชติช่วงท่ามกลางทะเลเขาลนไฟไปที่หัวใจในกำมือ พลังประกรรมคาถาเสียงต่ำ พร้อมขยับเปลวเทียนโลมเลียผิวก้อนเนื้อในทศทวนเข็มนาฬิกา ในตอนนั้นเองหัวใจที่เคยแน็งก็เริ่มเกิดปฏิกิริยา

น้ำเมือกคล้ายไข่มุขไหลซึมออกมาตามร่องเนื้อเยื่อที่แยกตัวเป็นชั้น หยดลงสู่ผอบทองเหลืองอีกใบที่วางรองไว้ด้านล่าง ในผอบมีน้ำมันกฤษณารินไว้รอท่า เมื่อของเหลวจากหัวใจสพหยดลงผอบ พลันเกิดฟองฟุดขึ้นบนผิวน้ำมัน แตกเป็นไอดำระเหยพวยพุ่ง ส่งกลิ่นแปลกประหลาดฟุ้งตลบ จะว่าหอมก็ไม่ใช่ แต่กลับชวนเคลิบเคลิ้มมัวเมาอย่างน่าฉงน

“พวกแกถอยออกไปไกลๆ ก่อน” ชายหัวล้านสั่งลูกน้องเสียงเฉียบขาด “คนไม่มีองค์ แะได้กลิ่นก็อาจถึงวิปลาซ” ไม่ต้องรอให้พูดซ้ำสองลูกน้องหน้าซีดเผือด วิ่งแฉ่นให้พ้นจากกลิ่นควันทันที ปล่อยเจ้านายทำพิธีต่อไปเพียงลำพัง

ตอนนี้หัวใจในมือเขาเริ่มสั่นระริกราวกับยังมีชีวิต
เปลวเทียนที่แผดเผาทำให้ของเหลวภายในก้อนเนื้อเดือดปุด
ไม่สิ...ไม่เพียงแค่เดือด แต่วางกับมันกำลัง
'ดิ้นทุรนทุราย' หนีจากเงื้อมมือมัจจุราช

ตอนนี้หัวใจในมือเขาเริ่มสั่นระริกราวกับยังมีชีวิต เปลวเทียนที่แผดเผาทำให้ของเหลวภายในก้อนเนื้อเดือดปุด ไม่สิ...ไม่เพียงแค่เดือดแต่ว่ากับมันกำลัง ‘ดันทุรนทุราย’ หนีจากเงื้อมมือมัจจุราช ผิวเนื้อแดงคล้ำเริ่มไหม้เกรียม แตกระแหงเป็นเกล็ด ฟองฟอดของน้ำเลือดน้ำเหลืองด้านในถูกดันจนล้น ไหลลงตามร่องแตกของผิวหนัง ค่อยๆ เติบโตเต็มผอบทองเหลืองที่ละนิด

ชายหนุ่มหลับตาแน่น บริกรรมคาถาหนักหน่วงขึ้นทุกพยางค์ แข่งกับเสียงลมที่เริ่มหวีดหวิวราวพายุโหม ท่ามกลางความมืดบอดนั้น เขาสัมผัสได้ถึงสายตาอาฆาตที่จับจ้องจากระยะประชิด สัมผัสถึงไอยะเยือกข้างใบหน้าซึ่งขัดแย้งกับทิศทางลม รับรู้ถึงกลิ่นเน่าสาปสางที่ราวกับย่ำมาจ่ออยู่ที่ปลายจมูก กระโหลกถูกบีบจนปวดตุบๆ

วืดดด! เสียงหวีดร้องโหยหวนปริศนาดังขึ้นข้างหู ของเหลวดำคล้ำทะลักจากหัวใจไม่หยุด ไหลอาบลงมาถึงข้อศอกชายหนุ่มมากมายจนเหมือนมันไม่ใช่แค่ส่วนผสมของน้ำเลือดน้ำเหลือง หากแต่เป็นแรงอาฆาตที่สูบฉีดขึ้นจากก้นบึ้งของนรก

ชายหัวโล้นบริกรรมไปด้วย มือบีบหัวใจแน่นด้วยความตึงเครียด จนมันแทบจะละลายมือ พลางท่องคาถาซ้ำๆ อย่างไม่ลดละ “...โอม จงเกลียด จงขัง จงสั่งเป็นตาย...”

ก้อนเนื้อในมือของเขากระตุกแรงขึ้นทุกขณะ เปลวเทียนสะบัดไหวอย่างน่าใจหาย ลมทะเลเกรรชกแรงจนเปลวไฟแทบหลุดปลิว แต่กลับไม่ยอมดับ ราวกับแรงกรรมกำลังบีบบังคับให้พิธีต้องดำเนินต่อไปไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น

และในห้วงแห่งความบ้าคลั่งนั้น ชายหัวโล้นคล้ายได้ยินเสียงบางอย่างคืบคลานอยู่ในเงามืด เสียงลากหนักๆ คล้ายตัวอะไรบางอย่าง

กำลังตะเกียกตะกาย ครี๊ด... ครี๊ด... ครี๊ด...เสียงดังชัดขึ้นทีละน้อย ไกลเข้ามาทีละช่วงลมหายใจ จนชนที่ท้ายทอยของเขาลุกชันขึ้นมาเอง โดยไม่รู้ตัว

ช่างแหม่ง เอาแค่นี้ก็ได้อะ!

“เจ้ากรรมนายเวรมึงนี่มันแรงสะใจจริงๆ สมแล้วที่มึงสะสม แต่กรรมชั่วมาตลอดชีวิต!” เขาแตกตื่นใส่หัวใจศพ โดยไม่ลืมหูลืมตาอง สิ่งใดก็ตามที่คืบคลานอยู่รอบตัว ก่อนที่เขาจะปาก่อนหัวใจลงพื้น ปักชำด้วยมีดหมอจนทะลุดิน พลันเสียงหวีดร้องก็ดังกึกก้องทั้งฮวงซุ้ย ก่อนเนื้อเต็นทุรนทุรายอยู่ใต้คมมีด เขารอจนมันนิ่งสนิทไว้พิษสง ตามเดิม จึงค่อยลืมตา

ภาพที่เขาเห็น คือศพชายชราอนอแผ่หราอยู่ในโลงศพ ทว่าสภาพบิดเบี้ยวจากเดิมเหมือนถูกแรงบางอย่างมาขยำขยี้ให้หัก ศีรษะจอยกขึ้นกับขา กระดูกแขนขาทะลุพื้นเนื้อที่เปื่อยเหวอะหะ เศษเนื้อเศษไขมันจากรอยกรีดตรงลำตัวเปรอะกระจายเหมือนถูก กะชวกช้ำ ร่องรอยความละเทะลากยาวออกมาถึงนอกโลงศพ รวากับ สิ่งใดก็ตามที่ทำลายศพ มันพยายามคืบคลานมาหาชายหมอมืดด้วย แถมนัยยังทำให้ของเหลวในผอบกระฉอกลงดินไปเกือบครึ่ง

“ไอ้สัตว์เอ๊ย น้ำมันงูหกหมด” ชายหัวล้านถุยน้ำลายใส่อย่าง เด็ดขาดดล น่าเสียดาย แต่คงทำอะไรไม่ได้ เขากัดฟันกรอด แล้วปิด ฝาผอบ ห่อผ้ายันตัวอย่างแน่นหนา ไม่ให้หกอีกแม้แต่หยดเดียว “ตอนกู เรียกใช้งาน ฤทธิ์มากให้ได้แบบนี้ละพวกมึง”

วื๊ดดด! อยู่ๆ เสียงแหลมสูงอีกเสียงก็ดังขึ้น ชายหัวล้านลนลาน มองรอบตัว ระแวงระวังทุกความเคลื่อนไหวในเงามืด “งานเล็ยง เลิกแล้ว ไส้หัวกลับที่พวกมึงไป!” เขาตะคอกใส่ความว่างเปล่า

วืดดด! เสียงดังขึ้นอีกครั้ง

คราวนี้เขาเพิ่งตระหนักว่าต้นเสียงดังมาจากด้านหลังของตน เขารีบหันขวับไปมอง และพบว่าเสียงแหลมสูงนั้นคือเสียงเป่าปากของลูกน้องคนหนึ่ง ผู้กำลังวิ่งหน้าตั้งมาพร้อมโบกไม้โบกมือพัลวัน ส่งสัญญาณว่ายามดูแลสุสานกำลังเดินมาทางนี้

ชายหัวโล้นใจเต้นรัว สติเพิ่งกลับมาสู่โลกคนเป็นเต็มร้อย เขาสบตในลำคอ ก่อนจะรีบส่งสัญญาณเรียกลูกน้องอีกคนมาช่วยกัน ยกโลงกลับลงหลุมตามเดิม ข้าวของในการทำพิธีถูกกวาดลงไปกองกันในโลงศพแบบลวกๆ แล้วปิดฝาโลงทับ ปิดตายหลักฐานทั้งหมดไว้กับร่างไร้ชีวิต

ทว่าท่ามกลางเครื่องเคราหมอผีเหล่านั้น มีกระดาษที่เขียนอะไรบางอย่างอยู่สองสามแผ่น ความเร่งรีบทำให้กระดาษแผ่นหนึ่งในนั้นหลุดปลิวออกจากโลงศพมาตกเหนือกองดินโดยที่กลุ่มชายฉกรรจ์ไม่รู้ตัว พวกเขาเร่งไถยดินกลบหลุม ก่อนจะปูลู่ว้าเทียมทับ อำพรางร่องรอยการขุด แม้ไม่แนบเนียนนัก แต่ความมีดจะช่วยให้ยามประจำสุสานไม่สะดุดตา

“เดี๋ยวพวกรุ่นนี้ค่อยมาเก็บงาน” ชายหัวโล้นกระซิบกับลูกน้อง

ทั้งสามรีบวิ่งกลับรถที่จอดหลบอยู่ในป่าข้างทาง แต่ก่อนก้าวขาขึ้นรถ ชายหนุ่มไร้คิ้วหันกลับไปมองหลุมศพอีกครั้ง รู้สึกคล้ายมีบางอย่างจ้องมองมาจากเงามืดของแนวต้นไม้สนริมหน้าผา ลมหอบหนึ่งพัดวูบผ่านหน้าจนกลิ่นเนื้อเน่าปะทะจมูกแรงขึ้นกะทันหันจนน้ำตาแทบเล็ด ร่างกายเขาขนลุกซู่โดยไม่มีเหตุผล แต่ชายหนุ่มกลับส่ายยิ้ม

“เฮียๆ แบบนี้แหละ สาแก่ใจภู่นัก”

เขาเกาะกุมห่อผอบเอาไว้แน่น ให้มันใจว่าแรงสะเทือนของรถ

จะไม่ทำให้ของเหลวด้านในกระฉอกสักหยดเดียว เขาพรางคิดหมายมัน
ในใจ

‘คราวนี้ละ ทุกสิ่งที่มึงหวงแหนจะต้องตกอยู่ใต้กำมือกู!’

1

ทันทีที่ **นำ** นำเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ ชายร่างใหญ่วัย 39 เดินเข้ามาในห้องประชุมใหญ่ของบริษัทพนาสุวรรณ จำกัด (มหาชน) เสียงพูดคุยจ๊อกแจ๊กของพี่น้องร่วมพ่ออีก 4 คนก็เงียบลง ช่างกายเขาคือ**หลิว** ภรรยาสาวสวยคนปัจจุบัน ผู้เดินมาด้วยท่วงท่าเซิดหน้านั่นใจ สันรองเท้าสูงกระทบพื้นไม้ดังกึกกักราวกับต้องการประกาศให้คนทั้งโลกรู้ว่าเธอมาถึงแล้ว สองสามีภรรยาต่างคนต่างเดิน ไม่ได้เหลียวแลกันนัก นำปล่อยให้ภรรยาเดินไปนั่งที่โต๊ะประชุมร่วมกับคนอื่นก่อน ส่วนเขายืนมองทิศทางนั้นนอกผนังกระจกอย่างใช้ความคิด

วิวจากตึกชั้น 45 ย่านราชเทวีที่เขามองอยู่ถือว่าหรูหรามาก เห็นเส้นรถไฟฟ้าผ่ากลางเมืองและตึกระฟ้าเรียงราย มันคือบรรยากาศของยุคสมัยใหม่ ซึ่งขัดแย้งสิ้นเชิงกับการตกแต่งของห้องประชุมแห่งนี้ ตึกสำนักงานปัจจุบันของบริษัทพนาสุวรรณอัดแน่นด้วยกลิ่นอายของอำนาจเก่าและเงาของเงินตรา ไม่ว่าจะเป็นเก้าอี้ไม้แกะสลัก ไปด้วยเบาะผ้าไหมลายวิจิตร โต๊ะประชุมไม้สักตัวยาว ประติมากรรมสัตว์มงคลราคาหลายแสน หรือโคมไฟระย้าที่ดูเหมือนหลุดมาจากบ้านผู้ดี

ในละครย้อนยุค สะท้อนรสนิยมฟูฟ่าของเจ้าสัวเกียรติ อึ้งพนาสุวรรณ
ผู้ก่อตั้งบริษัทแห่งนี้

แต่ตอนนี้ ‘ป้า’ ตายไปเกือบปีแล้ว และกลิ่นเครื่องไม้เก่าที่
อบอวลคืบห้องก็ทำให้น่ารู้สึกเหมือนถูกหลอกหลอน

ทุกอย่างในตึกนี้มันเชยเกินไป ฟุ้งเฟ้อเกินไป และเป็นป้ามาก
เกินไป มันคือซากอนุสรณ์ความยิ่งใหญ่ของผู้เป็นพ่อ แต่ไม่ใช่ของเขา
CEO คนใหม่ที่จะมาปฏิวัติการเงินของบริษัท และนำพนาสุวรรณกรู๊ป
ก้าวสู่ระดับโลก

เพื่อการนั้น ตึกหรุ 45 ชั้นตึกนี้จำเป็นต้องถูกขาย นำเงินไปสร้าง
สำนักงานใหม่ บัลลังก์ใหม่ที่เป็นของเขาอย่างแท้จริง และวันนี้เหล่า
พี่น้องร่วมพ่อของเขาก็มารวมตัวกันในห้องประชุมนี้แทบครบทุกคน
เพื่อหารือเรื่องดีไซน์อาณาจักรใหม่ที่เขาจะได้เป็นประมุข

นำเดินกลับมาประจำตำแหน่งที่หัวโต๊ะประชุม เสียงเลื่อนเก้าอี้
ของเขาดังเสียดแทงความเจ็บอันน่ากระดูกกระอ่วน ภาษากายของ
ผู้ร่วมประชุมแต่ละคนบ่งบอกว่าอยากลุกหนีออกจากห้องนี้เต็มแก่
แม้พวกเขาจะเป็นพี่น้องกัน และเป็นกรรมการบริหารบริษัทนี้ร่วมกัน
แต่ความสัมพันธ์ห่างเหินยิ่งกว่าคนแปลกหน้า

“สวัสดีเฮีย นำ สบายดีนะ?” นิกกี้ นิติธรรม อิงค์ไพรวัลย์
เอ่ยทักทายตามมารยาท เขาคือน้องชายต่างแม่ของนำ และเป็นเจ้าของ
บริษัทอิงค์สถาปัตย์ ผู้รับงานออกแบบก่อสร้างตึกใหม่ให้กับบริษัท
พนาสุวรรณ

“ก็เรื่อย ๆ” นำตอบแบบขอไปที “นี่มากันครบแล้วใช่ไหม” สายตา
จับผิดพลาจกวดมอกรอบห้อง

“ครบแล้วจะ เธอเป็นคนสุดท้าย” กุล กุลธิดา อึ้งพนาสุวรรณ

ผู้เป็นพี่ใหญ่ของบ้านเอ่ยตอบพร้อมรอยยิ้มอ่อนหวาน เหมือนพยายามช่วยลดความอึดครึ้มของบรรยากาศ “นำजेरुदติดละสิก็เลยมาสาย เจก็ติดหนักเหมือนกัน”

“มันก็ติดเป็นปกติมันแหละเจ้” เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจ ลบรอยยิ้มของกุลจนเหือดแห้งลงอย่างเห็นได้ชัด

นำกับกุลเป็นลูกแม่กรองแก้ว เมียใหญ่ของเจ้าสัวเกียรติ ปีนี้เธออายุ 40 แล้ว แต่ยังดูอ่อนเยาว์อย่างคนชยันดูแลตัวเอง แม้หน้าตาไม่ถึงกับสวยโดดเด่น แต่เธอมีทรวดทรงแบบที่หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ต้องพากันเหลียวมอง คนเดียวที่ไม่เคยเห็นเธออยู่ในสายตาคาอาจจะเป็นน่านองชายแท้ๆ ของเธอเอง

“แต่วันนี้รูดติดหนักกว่าปกติจริงๆ ครับ” ชายหนุ่มหน้าหยกซึ่งนั่งด้านซ้ายมือของกุลช่วยตอบทสนทนา เขาคืออาจารย์ตอง หมอดูฮวงจุ้ยที่กุลเชิญมาช่วยดูแบบตึกใหม่ “คงเพราะฝนตกหนักตั้งตั้งแต่เมื่อคืน ผมติดอยู่เส้นพหลโยธินเป็นชั่วโมงกว่าจะหลุดออกมาได้”

กุลรีบพยักหน้าเห็นด้วย “ใช่ไหมคะ ขนาดฝนหยุดตั้งแต่เมื่อเช้าแล้วนะ ไม่มีอุบัติเหตุตรงไหนหรือเปล่า”

นำเมนพี่สาวและหมอดูฮวงจุ้ยโดยสิ้นเชิง รวากับบทสนทนาของทั้งคู่เป็นเพียงเสียงแมลงรบกวน เขาพยักพยิดไปทางน้องชายต่างแม่ ขอแบบตึกใหม่มากดู “หวังว่าแปลนตึกที่แกเอามาเสนอวันนี้จะได้เรื่องสักทีนะนิกี้ ฉนยัดเวลาให้ตั้งสามเดือน”

นิกี้ชักสีหน้าเล็กน้อยกับคำพูดเหยียดหยามของพี่ชาย “จะได้เรื่องใหม่ ขึ้นอยู่กับว่าเสียตังถึงหรือเปล่า” เขาตอบจิกกัดเบาๆ พร้อมเลื่อนไอแพดไปให้นาคู หน้าจอฉายสไลด์นำเสนอดีไซน์ตึกสำนักงานแห่งใหม่ ซึ่งจะย้ายไปตั้งที่ย่านหนองจอก

นำรปไธแพดมาบัดดู คิวฆมวดมุ่น มุมปากเหยียดเหมือนกำลังเลือกซื้อสินค้ำตกเกรด พลงพณลมหายใจหนักๆ เจือกลิ่นสุราออกมาเป็นระยะ

“เจ้ดูแล้วนะ เจ้ชอบแบบที่สอง” กุลซึ่มาที่หน้าจอไธแพดเบื้องหน้าน้องชาย

“แต่แบบที่ 2 คือแบบที่แย่ที่สุดนะเจ้” นำหักหน้าพี่สาวอย่างไม่เกรงใจ

“ทรงโค้งเว้าเยอะเกินไป เสี่ยงแรงดันลมจะมีผลกับผนังอาคาร บางจุด ช่องทะลุตรงโถงอาคารนี้ก็ทำให้ลื่นปลื้งแอร์โดยเปล่าประโยชน์ แล้วสะพานกระจกเชื่อมตึกนี้ก็อันตรายอีก รวมๆ แล้วมีดีแค่ความสวย แต่ดูแลยาก ความปลอดภัยก็ต่ำ ซึ่งสถานการณ์บริษัทเราตอนนี้ไม่ได้ดีพอจะแบกรับความเสี่ยงและค่าใช้จ่ายไร้สาระ” เขาตอบด้วยมุมมองของคนจบปริญญาโทวิศวกรรม และ CEO ที่ถือตัวเลขการเงินของบริษัทไว้ในมือ

สาวใหญ่ถึงกับหน้าเจื่อนกับท่าทีของน้องชาย “มันไม่ใช่แค่สวยงามนะ นำ แต่มันส่งเสริมฮวงจุ้ยด้วย ถ้าฮวงจุ้ยดี เงินทองก็ย่อมไหลคล่อง” เธอค้านเสียงอ่อนๆ พลงหันไปส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากชายหนุ่มหน้าหยกข้างกาย “ใช่ไหมคะ อาจารย์ต้อง?”

“ใช่ครับ” หนุ่มหล่อยิ้มมั่นใจ พลงชี้ไปที่แปลนอาคารแบบที่ 2 ที่ละจุด “ถ้าต้องการขยายโครงการสู่ต่างประเทศ แบบที่ 2 เหมาะมากครับ รูปทรงอาคารเว้ารับลมได้ดี ซึ่งลมเป็นพลังของการเปิดกว้าง ฮวงจุ้ยของการขยายต่างประเทศคือ ‘ความไหล’ ไม่ใช่ ‘ความแน่น’ แบบที่ใช้ในประเทศ ด้านหน้าตึกหันไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือ ดึงดูดโชคจากต่างแดนได้ดี โถงกลางที่เปิดทะลุ 5 ชั้นพร้อมช่องแสง

ด้านบนจะตั้งพลั้ง ‘ฟ้า’ เข้ามา ส่วนสะพานกระจกที่เชื่อมกับตึกย่อยคือพลั้งเชื่อมโยงต่างประเทศที่ไร้พรมแดน ถ้าเพิ่มน้ำพุไหลเข้าตัวอาคารรูปทรงมังกรด้วยละก็ โชคลาภจะเข้ามาไม่หยุดแน่นอนครับ”

อาจารย์ต้องเป็นหมอดูดวงชัยคนสนิทของกุล ด้วยหน้าที่ที่หล่อเหลาปานพระเอกหนัง บวกกับการที่เคยให้คำปรึกษาคนดังมาแล้วมากมาย ทำให้เขากลายเป็นอินฟลูเอนเซอร์ระดับที่เดินไปไหนใครก็รู้จัก ไม่ว่ากุลจะคิดทำอะไร ก็มักปรึกษาเขาก่อนเสมอ ตั้งแต่วิธีจัดห้องเพอร์นิเจอร์ที่ควรซื้อ ไปจนถึงสีและรูปทรงของเล็บเท้า คราวนี้จะขึ้นบริษัทใหม่ทั้งที คงขาดที่ปรึกษาคนสำคัญผู้นี้ไปไม่ได้

“ถ้าอาจารย์ต้องคนดังถึงกับรับรองว่าดี หลิวว่าลองทำตามก็ไม่เสียหายนะคะนำ” ภรรยา CEO ยิ้มหวาน เธอไม่ก้มมองแบบอาคารด้วยซ้ำ เอาแต่ปรายตามองอาจารย์ดวงชัยหนุ่มหล่อ โดยผู้เป็นสามีไม่สังเกตเห็น หรือไม่คิดจะใส่ใจ ทั้งหมดที่นำสนมี้แต่ดีไซน์อาคารตรงหน้า

“ไวฉันต้องการความคิดเห็นเธอแล้วจะถามนะ” นำตัดบทภรรยาทำเอาหลิวหุบยิ้มแทบไม่ทัน

“ถ้าเสียไม่ชอบแบบที่ 2 ก็ลองดูแบบอื่นก็ได้ ดีๆ ทั้งนั้นแหละ ผมดูแลงานนี้ด้วยตัวเอง ออกแบบทุกอย่างมาให้ครอบคลุมรอบด้านแล้ว” นิกก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เริ่มร้อนใจ เขาเกลียดนัก เวลานั้นมองงานของเขาด้วยสายตาตัดสินประเมินค่า ซึ่งมักถูกพี่ชายต่างแม่ประเมินต่ำกว่าความเป็นจริงเสมอ

“ดีๆ ทั้งนั้นหรือ? แบบที่ 1 นี่พยายามจะล้ำสมัยเกินไปจนใช้งานจริงไม่ได้ แบบที่ 2 เปลือกสวยแต่ลื่นเปื่อยในระยะยาว แบบที่ 3 เหยยอย่างกับผีปามาช่วยออกแบบ ส่วนแบบที่ 4...”

นำด่ากลับเป็นชุด พร้อมจี้ให้นักก็ดูจุดบกพร่องในการออกแบบทีละจุด ผู้เป็นน้องได้แต่นั่งฟังหน้าชา “เสียสอนหลายทีแล้วไม่รู้จำจ้กว่าจะออกแบบอะไรมันต้องคิดเรื่องวิศวกรรมบ้าง ไม่ใช่สักแต่จะเอาไอดีย เอาแต่ความสวย”

“อ้าว! มันหน้าที่วิศวกรอย่างเสียไม่ใช่หรอ ที่จะต้องประยุกต์ดีไซน์ให้มันสร้างจริงได้” นักก็เถียงกลับเผ็ดร้อน

“ถ้าฉันต้องประยุกต์จากแบบห่วยๆ ของแก ฉันจ้างคนอื่นออกแบบใหม่่ง่ายกว่า” นำเหยียดหยัน “ที่ฉันยังจ้างบริษัทแกอยู่ เพราะเห็นแกสายเลือดทั้งนั้น ไม่ใช่เพราะความสามารถของแกเลย”

“ปกติผมทำงานกับวิศวกรคนอื่นก็ไม่เคยมีปัญหา มีแต่เสียนี่แหละ ผมออกแบบอะไรให้ก็ทำไม่ได้สักอย่าง”

เสียงสนทนาของทั้งคู่เริ่มกระแทกกระทั้นหนักขึ้นเรื่อยๆ บรรยากาศห้องประชุมตึงเครียดขึ้นทุกขณะ จนแม้แต่ นัว เนติธรอิงค์ไพรวัลย์ ผู้เอาแต่นั่งเฝ้าจอมือถือเงียบๆ มาตลอด ยังต้องเงยหน้าออกจากโลกส่วนตัวมาแสดงปากเสียงบ้าง

“แต่พวกเราที่เหลือโหวตกันแล้ว พวกเราชอบแบบที่ 2 ซึ่งถ้านับจำนวนหุ้นของพวกเรารวมกันแล้ว มากกว่าของเสียแน่นอน” นัวยักคิ้วหัวตาทำทนาย

นักก็และนัวคือลูกชายแม่นวลลออ เมียรองผู้เสียชีวิตไป 3 ปีแล้วของเจ้าสัวเกียรติ พวกเขามีน้องสาวร่วมท้องเดียวกันอีกคน แต่วันนี้ไม่ได้มาร่วมประชุมเพราะไม่สนใจธุรกิจครอบครัวนัก การอยู่ในสถานะลูกเมียน้อยทำให้นักก็แข่งขันชิงดีกับน้าอย่างเอาเป็นเอาตายเพื่อศักดิ์ศรีความเป็นลูกชายคนโต ส่วนนัวไม่เคยสนใจจะแข่งขันกับใคร เขาสนใจแค่รอดจากพ่อกับชีวิตสุขสบายของตนเอง แต่ถ้าเป็นเรื่อง

ศักดิ์ศรี อย่างไรก็ตามเสียก็ยอมให้บ้านใหญ่มาหยาบไม่ได้

นักรบกระแนะกระแหน่นำต่อ “พวกเราก็เป็นกรรมการบริษัท มีสิทธิ์ตัดสินใจเหมือนกัน นี่เสียเล่นมาช้าเป็นชั่วโง่ พี่น้องคนอื่นเค้าตกลงกันจบหมดแล้ว ดูท่าเมื่อคืนเสียจะเมาหนักอีกแล้วล่ะสิ นี่สร้างมาหรือยังก็ไม่รู้ ยังจะมาวางท่าอย่างกับเป็นเจ้าของพนาสุวรรณ อยู่คนเดียวอีก”

ใบหน้าอ้วนอูมของนำขึ้นสีแดงด้วยความโกรธ เมื่อได้ยินน้องชายต่างแม่โจมตีเรื่องส่วนตัว เขาตอบโต้ะดังปังจนทุกคนสะดุ้งพร้อมลุกขึ้นยืนพรวด “พวกแกเป็นกรรมการ แต่ฉันเป็น CEO ยังไงการตัดสินใจสุดท้ายก็อยู่ที่ฉัน และฉันจะไม่ยอมให้ตึกสำนักงานของฉันสร้างมาจากความเชื่อมงายของพวกแก!”

นำว่าพलगดสายตาดูแคลนไปยังอาจารย์ตอง “ตึกนี้ปีกักออกแบบตามหลักฮวงจุ้ย แล้วเป็นยังงี้ละ บริษัทจะเจ๊งแหล่ไม่เจ๊งแหล่จนต้องขายตึกเก่าเพื่อเอาเงินมาหมุนอยู่นี่!”

“นำ จะเสียมรยาทเกินไปแล้วนะ!” กุลแหวเสียงลั่น ทั้งที่ปกติแทบไม่เคยออกปากตำหนิน้องชาย นำแค้นเสียงเฮอะออกมาอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะยอมทิ้งตัวลงนั่งสงบสติอารมณ์บนเก้าอี้ประธาน

“เรามาทำงานร่วมกันไหมครับ” ตองเสนอด้วยรอยยิ้ม หวังผ่อนคลายบรรยากาศ “เรามาช่วยกันปรับจากแบบที่สอง คุณนำคอมเมนต์มาได้เลยว่าจุดไหนมีปัญหา ผมจะลองเสนอทางแก้แบบที่ได้ประสิทธิภาพ และฮวงจุ้ยไม่เสียด้วย”

“นั่นสิคะนำ ถ้ามีอาจารย์ตองมาช่วยดู ต้องปรับแบบออกมาให้ถูกทั้งหลักฮวงจุ้ยและหลักวิศวกรรมได้แน่ๆ” หลิวฉอเลาะสามี

“ผมเห็นด้วยกับอาจารย์ตอง ผมไม่ได้มีปัญหากับการแก้แบบ”

นิกก็เอ่ย

นำหายใจพืดพืด เขาไม่อยากจะยินคำว่าฮวงจุ้ยอีกแม้แต่คำเดียว เขาเรียนมาสูง จบปริญญาทั้งตรีและโทวิศวะโยธา ไม่ใช่เพื่อให้หมอดูที่โหนมาขึ้นนี้บอกว่า พลังลึกลับจะมาปะทานความมั่งคั่งให้ถ้าตั้งกระเจกถูกทิศ ตัวเขาเองนี่แหละ คือคนเดียวที่จะสามารถกุมชะตากรรมของพนาสุวรรณกรุปเอาไว้ได้

แต่ถึงอย่างนั้นนิกก็ไม่อยากทะเลาะกับพี่สาว จำยอมต้องอ่อนข้อให้ศาสตราจารย์โบลันด์

“ฉันจะยอมใช้ที่ดินที่ 2 ของแกก็ได้นิก แต่ฉันจะหักค่าจ้างแก 15% เพราะถือว่าฉันต้องมานั่งแก้แบบด้วยตัวเองเยอะกว่าที่ควร” นำยื่นคำขาด สายตาแข็งกร้าวไม่มีแว่วว่าจะเปิดช่องเจรจา

นิกก็ขบกรามกรอด เล้นเลือดปูดขึ้นบนขมับอย่างเห็นได้ชัด ในหัวเห็นภาพตนเองลุกขึ้นไปต๋อยพี่ชายให้หายแค้น นำมักใช้อำนาจเอาเปรียบพี่น้องแบบนี้อยู่เสมอ ซึ่งนิกก็รู้ดีกว่าตนเองเสียเปรียบทุกประตู เขาไม่มีทางต่อรองกับพี่ชายได้เลย ถ้าไม่ยอมโดนหักค่าจ้าง 15% เพราะคนอย่างนำก็ไม่ลังเลที่จะเทงานของเขาแล้วไปจ้างบริษัทอื่น ซึ่งบริษัทของคสอภัตย์ของนิกก็ไม่ได้มีการเงินมั่นคงพอจะปล่อยลูกค้ารายใหญ่อย่างพนาสุวรรณหุดมือ

“ก็ได้” นิกก็พูดลดโลว์ฟัน “เสียอยากแะอะไรก็ว่ามา”

แวต่านำวาวโรจน์อย่างผู้ชน ก่อนที่เขาจะเลื่อนแบบแปลนของตึกแบบที่สองไปกลางโต๊ะประชุม “อย่างแรกเลย โครงสร้างอาคาร...” นำชี้ส่วนที่ต้องแก้ให้นิกและตงดูทีละจุด พร้อมอธิบายละเอียดยิบ

“เฮ้อ ก็แค่นี้” นวกกลับไปเล่นมือถือนของตัวเองต่อ ไม่สนใจ

จะแสดงความคิดเห็นหรือช่วยแก้ปัญหาอะไรมากไปกว่านั้น แต่ถึงจะ
อยากทำ คนเรียนกฎหมายไม่จบอย่างเขา ก็ไม่มีความรู้อะไรจะไป
เสนอความคิดเห็น

กุลมองดูเสียๆ พลังยิ้มอย่างเบาใจที่ทุกคนยอมเจรจากันได้
เธอมีไอเดียสำนักงานในฝันของตัวเองเช่นกัน แต่เลือกไม่พูดมันออกมา
เพราะจะพูดให้เพิ่มความขัดแย้งทำไมเล่า ในเมืองานของเธอในบริษัท
ก็ไม่ได้สลักสำคัญอะไร แค่ช่วยน้องชายจัดการเรื่องเล็กๆ น้อยๆ
อย่างการดูแลแม่บ้าน จ้าง รปภ. หรือจัดการเอกสารหุยมหิมที่คนอื่น
ติดออดจะทำ

เหล่าทนายทเจ้าสัวประชุมปรีดีไชน์ตึกกันจนถึงเย็น บรรยากาศ
ในห้องค่อยๆ เปลี่ยนจากความขัดแย้งเป็นการร่วมมือกันแบบขอไปที
จนสุดท้ายก็ยังไม่ได้ข้อสรุปดีไชน์ใหม่แน่ชัด มีเพียงชุดไอเดียที่เริ่ม
ตกผลึก และจุดแก้ไขมากมายที่นึกที่จะต้องนำไปทำงานต่อ ถึงกระนั้น
ก็ยังนับว่างานคืบหน้า ทุกคนเริ่มเห็นทิศทางที่ชัดเจนขึ้นว่าอาณาจักรใหม่
ของพนาสุวรรณควรมีหน้าตาเป็นอย่างไร

เมื่อการประชุมจบลง นำกับนิกก็ถูกออกจากห้องประชุมก่อนใคร
ต่างคนต่างสีหน้าบึ้งตึงเหมือนแบกโลกไว้ทั้งใบ พอก้าวพ้นประตูก็เดิน
ฉับๆ แยกกันคนละทาง เหมือนไม่อยากหายใจร่วมอากาศเดียวกันต่อ
อีกแม้แต่วินาทีเดียว

นำไม่พูดไม่จา ไม่แม้แต่หันกลับมามองภรรยาหรือใครในห้องอีก
ร่างใหญ่มุ่งตรงไปยังห้องน้ำชาย ก่อนจะล้วงบ้วนดิราคาแพงที่ซุกไว้ใน
กระเป๋านางของตัวเองขึ้นมาซดอีกใหญ่ๆ เพื่อดับความรุ่มร้อนในอก
แอลกอฮอล์เป็นเพื่อนผู้แสนดีเสมอ ในยามที่เหตุผลของเขาไม่สามารถ
ชนะความเชื่อใจง่่าของคนในครอบครัวได้

หลิวปรีเข้ามาหาอาจารย์ตองทันทีที่คล้อยหลังสามี่ พร้อมยื่นรูปโต๊ะเครื่องแป้งแบบต่างๆ มาให้เขาดูอย่างกระตือรือร้น “อาจารย์ตองคะ หลิวว่าจะซื้อโต๊ะเครื่องแป้งตัวใหม่ อาจารย์ว่าแบบไหนถึงจะทำให้ชีวิตรักปังๆ บ้างคะ”

อาจารย์ตองยิ้มให้อย่างสุภาพ ก่อนจะชี้ไปที่ภาพโต๊ะเครื่องแป้งตัวหนึ่งในมือถือของหลิว “แบบนี้ก็ดีครับ วางไว้ในตำแหน่งที่กระจกไม่สะท้อนเตียงโดยตรง จะช่วยลดพลังงานลบในห้อง ส่วนลั่นชักควรมีอย่างน้อยสามช่อง เพื่อแทนสามพลังแห่งเสน่ห์ในศาสตร์ฮวงจุ้ย คือ ดั่งดูด ปรับสมดุล และปกป้องครับ”

“อ้อ อย่างนี้เอง” หญิงสาวตอบรับเสียงแจ้วๆ

ชายหนุ่มเสริมต่อ แม้รับรู้ว่าการสนใจของเธอจะอยู่ที่ใบหน้า เขามากกว่าสิ่งที่เขาพูด “แต่ส่วนที่สำคัญที่สุดคือตำแหน่งครับ โต๊ะควรหันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ซึ่งเป็นทิศของความรักและความสัมพันธ์ และอย่าตั้งข้างประตูเด็ดขาด ไม่งั้นคนรักอาจเข้ามาแล้วเดินจากไปง่ายๆ ครับ”

“แหม ฟังแล้วไม่ค่อยเห็นภาพนะคะ หลิวจะรู้ได้ไงว่าทิศไหนเป็นทิศไหน ถ้าอาจารย์มีคิ่ว่าง หลิวอยากเชิญ—”

“ไ้ อาซ้อ สนใจฮวงจุ้ยหรือสนใจผู้ชายล่ะเนี่ย นิ่งใกล้ขนาดนี้”

นิ้วเสนอนำเข้ามาขัดบทสนทนา พร้อมทำท่าเยยวนไล่หญิงสาว “เฮียนำเดินไปโน้นแล้ว ไม่รีบตามไปละ เดี่ยวผิวเมากำลังตกบันไดไม่รู้ด้วยนะ”

“ผู้ชายอะไรปากตลาดล่างจริง” หลิวมองค้อนน้องสามี่ ก่อนจะสะบัดก้นลูกจากเก้าอี้อย่างไม่สปรามณ์ แต่ก่อนไป เธอยังมิวายยื่นมือมาแตะแขนตองเบาๆ พร้อมพูดด้วยน้ำเสียงที่หวานกว่าตอน

พูดกับนิ้วสักร้อยเท่า

“ไว้เจอกันใหม่นะคะอาจารย์ หวังว่าวันหลังอาจารย์จะมีคิวว่างไปดูสวนจ๊วยที่ห้องหลิวบ้างนะคะ”

ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ “ด้วยความยินดีครับ”

เมื่อที่นั่งข้างหมอดูสวนจ๊วยว่างลง นิ้วก็รีบเสียบแทนอย่างรวดเร็ว “อาจารย์ครับ มะรืนนี้ว่างไปคอนโดผมไหม อยากให้ช่วยจัดห้องพระให้หน่อย พอตีผมเพิ่งได้พระใหม่มาเมื่อเดือนก่อน แต่หลังจากนั้นก็รู้สึกว่าบรรยากาศในห้องมันอึดอัดแปลกๆ ขึ้นทุกวัน กลัวจะเป็นเพราะวงพระผิดตำแหน่ง”

“หืม? ประหลาดนะครับ ถ้าว่างในห้องพระ ไม่ได้เอาไปไว้ในห้องนอน หรือเปลืองวงของแปลกๆ ไว้บนหิ้ง ก็ไม่น่าส่งผลแบบนั้นได้...” แวดตาหมอดูสวนจ๊วยเป็นประกายใคร่รู้ เขามองหน้านิ้วนิ่งๆ อยู่พักหนึ่ง และเมื่อสังเกตดีๆ ก็พบว่าใต้ตาอีกฝ่ายดำคล้ำกว่าปกติเหมือนอดนอนมาแล้วหลายวัน

“ตกลงครับ ผมจะไปดูห้องพระคุณนิ้วด้วยตัวเอง แต่อาจารย์จะต้องเป็นช่วงเช้าตรู่เลย ผมมีงานที่อื่นต่อ หวังว่าคุณนิ้วจะตื่นไหว”

“ถ้าเช้าตรู่ ผมน่าจะยังไม่ได้นอน ฮ่าๆๆๆ” นิ้วหัวเราะร่วนกลบเกลื่อนความอิดโรยบนใบหน้า “แต่ก็ดีเหมือนกัน ให้อาจารย์มาแก้ไขให้ก่อน ผมจะได้หลับอย่างสบายใจขึ้น”

เมื่อตกลงได้ตามนั้น นิ้วก็เดินผิวปากออกจากห้องประชุมไปอย่างอารมณ์ดี ตอนนี้ภายในห้องอันโอโถงจึงเหลือกุ๊กกับตองแค่สองคน

เมื่อได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง กุ๊กที่นั่งเสียบฟังน้องๆ คุยกันมานาน ก็เริ่มเปิดปาก “ต้องขอโทษอาจารย์ตองด้วยนะคะ ที่ต้องมา

เห็นครอบครัวทะเลาะกันแบบนี้ น่าขายหน้าจริงเสีย” กุลเอ่ยอย่างอ่อนใจ แหวตาดูเหนื่อยล้าอย่างปิดไม่มิด

“โอ้ ไม่เห็นต้องขอโทษเลยครับ” ตองโบกมือปฏิเสธเบาๆ “วิศวกร สถาปนิก หมอสงฆ์ เจอหน้ากันที่ไหนก็ทะเลาะกันที่นั่น... ถ้าไม่ได้ยินเสียงทะเลาะกัน แปลว่าลูกขึ้นมาต่อยกันเรียบร้อยแล้ว”

กุลหัวเราะคิก ทั้งที่บรรยากาศตึงเครียดระหว่างพี่น้องยังอัดแน่นอยู่เต็มห้อง แต่อาจารย์ตองก็ทำให้เธอสบายใจขึ้นได้เสมอ เพราะแบบนี้ละ เธอจึงเฝ้ายายจิตใจจากตรามาในครอบครัวด้วยการมาปรึกษา สงฆ์กับเขาเป็นประจำ “มิน่า เพราะทะเลาะกับสถาปนิกและวิศวกรบ่อยสินะคะ อาจารย์ตองถึงใจเย็นกับพวกเรามาก ทั้งที่ตาน่าลบหลู่อาจารย์ถึงขนาดนั้น”

“คนทำงานสายนี้ ใจไม่แข็งอยู่ไม่ได้หรอกครับ ผมชินแล้วละ คุณกุลก็อย่าเก็บมาใส่ใจเลย”

“ขอบคุณนะคะ กุลคิดถูกจริงๆ ที่เชิญอาจารย์มาด้วยวันนี้ ไม่งั้นน้องชายสามคนของกุลคงตีกันตาย ไม่คลี่คลายด้วยดีเหมือนวันนี้หรอก” กุลค้อมศีรษะให้ตองอย่างเคารพแม้ทั้งสองจะอายุเท่ากัน ก่อนที่เธอจะลุกจากโต๊ะ ผายมือไปทางประตูห้อง

“เดี๋ยวกุลไปส่งอาจารย์ที่รถนะคะ แล้ววันหลังกุลจะโทรไปนัดเรื่องจัดบ่าวใหม่อีกที”

“เอ... ลึกครุ่นนะครับ” ตองทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เขาเปิดปฏิทินในมือถือดูชั่วคราว แล้วจึงเอ่ยกับกุล “วันอาทิตย์นี้ผมมีไปให้คำปรึกษาเรื่องย้ายศาลพระภูมิกับ สส. ท่านหนึ่ง อยู่ละแวกเดียวกับบ้านอึ้งพนาสุวรรณพอดี ให้ผมแวะเข้าไปดูบ่าวบ้านคุณกุลด้วยเลยไหมครับ”

“อาทิตย์หรือคะ...” สีหน้าหญิงสาวเจื่อนลงกะทันหัน “ยังก่อนดีกว่าค่ะ”

ตอเองก็สัมผัสได้ถึงความกังวลที่ก่อตัวขึ้นอย่างชัดเจนของอีกฝ่าย “คุณกุล เป็นอะไรหรือเปล่าครับ มีเรื่องหนักใจอะไรปรึกษาผมได้นะ ผมมีโพรล็บ ปรึกษาปัญหาชีวิตฟรีสำหรับลูกค้าประจำ”

“แหะๆ ฉันว่าฉันใช้โพรล็บของอาจารย์ซะคุ้มแล้วล่ะค่ะ” เธออ้ำๆ อึ้งๆ อยู่พักหนึ่ง กระอักกระอ่วนเกินกว่าจะเล่า แต่ก็อึดอันเกินกว่าจะเก็บไว้ลำพัง

“วันอาทิตย์ฉันกับน้องๆ มีนัดประชุมกันที่บ้านอิงพนาสุวรรณอีกรอบนะค่ะ อาจารย์ก็เห็นแล้วใช่ไหมคะว่าพี่น้องของฉันทะเลาะกันเก่งมาก วันนี้แค่เรื่องดีไซน์ตึกใหม่ยังทะเลาะกันขนาดนี้ ฉันไม่อยากคิดเลยว่าวันอาทิตย์พวกเราจะตีกันหนักขนาดไหน”

“อ้าว เมื่อก่อนแยกย้ายก็ดูเหมือนจะตกลงแบบตึกกันคร่าวๆ ได้แล้วไม่ใช่หรือครับ ข้อขัดแย้งน่าจะคลี่คลายลงบ้างแล้วนะ”

กุลยกมือปิดหน้า พลังสายตาระเบาๆ อย่างอมทุกข์ “ไม่เลยค่ะ เพราะวันอาทิตย์นี้พวกเราไม่ได้นัดคุยกันเรื่องดีไซน์ตึกใหม่...แต่จะคุยเรื่องเงินส่วนแบ่งกว่าพันล้านจากการขายตึกนี้ต่างหาก...”

2

สิ่งแรกที่นิ้วทำเมื่อก้าวเท้าเข้าสู่รั้วคฤหาสน์อึ้งพนาสุวรรณ คือ
ถุยนํ้าลายรดพื้นหญ้า

เขาเกลียดที่นี้เสมอมา...ไม่สิ ต้องบอกว่ามันได้มากกว่า

คฤหาสน์สองชั้นทรงยุโรปคลาสสิก ตั้งตระหง่านกลางที่ดิน
กว้างใหญ่ราวหมู่บ้านขนาดย่อม สวนโดยรอบถูกจัดแต่งอย่างละเมียด
ละไมราวกับสวนในพระราชวังอังกฤษ บ่อน้ำพุใหญ่ยักษ์พ่นละออง
น้ำลั่นแสงแดด ฉายประกายรุ้งจางๆ หญ้าเขียวสดถูกตัดเรียบกริบ
คล้ายพรมกำมะหยี่ทอดยาวสู่บันไดหินอ่อน ดูหรูหราโอ่อ่ายิ่งกว่าบ้าน
พระเอกในละครช่องน้อยสี นิ้วเห็นที่ไรก็คลื่นไถ้ทุกที เพราะรู้ว่า
หน้าฉากอันสวยงามนี้เป็นเพียงอาภรณ์ห่อหุ้มเนื้อในอันกลวงเปล่า

แม้มีห้องหลายสิบห้อง แต่ส่วนใหญ่เป็นเพียงที่พำนักของ
คราปฝุ่นบนของสะสมราคาแพง อีกส่วนเป็นห้องรับรองอิเหนาที่ป่าพามา
เสปสุขชั่วคราว มีเพียงเล็ยวเล็กๆ ของบ้านเท่านั้นที่ป่ากับเมียหลวง
อย่างแม่กรองแก้วได้ใช้ชีวิตร่วมกันจริงๆ และในเมื่อตอนนี้ป่าไม่อยู่แล้ว
แม่กรองแก้วก็ย้ายไปอยู่บ้านหลังเดียวกับน้า คฤหาสน์หรูหลังนี้จึง

ว่างเปล่าไม่ต่างจากคราบจึกจันแห้งๆ ที่ค้างเติ่งอยู่บนต้นไม้ เหลือเพียง
‘น้ำอ’ แม่นมวัยชราของนำกับกุลคอยเฝ้าอยู่เพียงลำพัง

อย่างน้อยบ้านอิงคไพรวลัยของเขาก็ดูจอมปลอมน้อยกว่านี้หน่อย
นัวคิด

ในรั้วเดียวกับคฤหาสน์หลังหลักยังมีบ้านย่อยอีกหลายหลัง
เดินลัดสนามหญ้าไปอีกนิดก็เจอบ้านของนำ และบ้านของกุลตาม
ลำดับทั้งสองบ้านมีขนาดต่างกันชัดเจน ขณะที่บ้านน้องชายใหญ่โต
หรูหราบ้านพี่สาวกลับเล็กกว่าครึ่งหนึ่ง แต่ก็สมเหตุสมผล เพราะกุล
อาศัยอยู่เพียงลำพัง ขณะที่นำอยู่กับภรรยา ลูกสาว และแม่กรองแก้ว
ซึ่งวันนี้บ้านของนำก็ยังทำหน้าที่รับแขกจากอีกฟากของตระกูล
ด้วย

เมื่อนัวผลักประตูเข้าไปในห้องรับแขกของบ้านนำ ก็พบว่าพี่น้อง
ทุกคนก็มารวมตัวกันพร้อมหน้าแล้ว รวมทั้งน้องสุดท้องของบ้าน
แม่นวลล่อ...**นุช** นุชา อิงคไพรวลัย แพทย์นิติเวชสาวทำงานที่นานๆ
เขาจะได้เจอหน้าสักที

“อ้าว ยัยนุช ว่าไงเรา โผล่ออกมาจากห้องผ่าศพได้แล้วหรอ”
นัวเอ่ยทักหญิงสาวหน้าตาจิ้มลิ้มบนโซฟา

นุชยื่นจมูกใส่พี่ชาย “ก็ต้องมาสิ เมื่อพวกเฮียฆ่ากันตายแย่ง
มรดก นุชจะได้เก็บศพไปชันสูตรให้เลย” เธอหยอก

“ไม่ต้องชันสูตรหรอกน้องรัก ถ้าเฮียตาย เฮียนำคือฆาตกร
แน่นอน ฮ่าๆๆๆ” นัวหัวเราะร่วน ไม่แคร์สายตากินเลือดกินเนื้อของ
เจ้าของบ้าน

“อย่าพูดอะไรอับมงคลกันสิจ๊ะ...” กุลเปรยหน้าเจื่อนๆ มาจาก
มุมหนึ่งของห้อง